

El grup ICG dobla la seva facturació en només 3 anys

La tecnològica de Lleida ja té presència en 25 països ■ L'empresa s'ha especialitzat en hostaleria, comerç i indústria

Joan Tort
LLEIDA

L'empresa tecnològica lleidatana ICG Software ha doblat en els darrers tres anys la seva facturació, que ha arribat als 8,1 milions d'euros, i ha triplicat els beneficis fins a gairebé 1,5 milions. Aquests són els resultats d'una companyia de capital català que va néixer l'any 1985 i que en els darrers cinc anys ha crescut de forma espectacular especialitzant-se en solucions informàtiques per als sectors de l'hostaleria, el comerç i la indústria.

L'any 1995 van ser els primers del món d'inventar i comercialitzar el sistema visu-

al i de pantalles tàctils per als establiments d'aquests sectors, i ara ja són presents a tot el món amb delegacions i distribuïdors en 25 països de quatre continents i amb programes traduïts a dotze idiomes diferents.

Les principals cadenes de menjar ràpid, com Burger King o Viena, restaurants, discoteques com Pachá, Razzmatazz o Joy-Slava, botigues com Don Algodón, Levi's, Lacoste, Vicky Form (150 botigues a Mèxic), Miss Sixty, Interesport, Myrurgia, Puig i establiments com els d'Eroski són, entre altres, alguns dels clients d'ICG. Destaca la forta presència de l'empresa a Llatinoamèrica, on ja té quatre concessionà-

Andreu Pi, director general de la companyia tecnològica de Lleida ICG, al seu despatx ■ AVUI

ries, a Uruguai, Colòmbia, Mèxic i Panamà.

Nous objectius

Andreu Pi, director general d'ICG, explica que el nou pla estratègic de l'empresa treballa amb nous objectius, com el desenvolupament d'un nou software "revolucionari", que serà una evolució de les actuals solucions que ofereixen per ser més àgils, visuals, fàcils. No va voler desvelar-ne el secret, que es podrà conèixer a principis del 2008.

També treballen en noves aplicacions dels seus sistemes en PDA, telefonia mòbil aplicada a l'empresa i cobrament amb targeta de crèdit sense fils, entre d'altres. Un

altre projecte a curt termini és construir una nova seu, per passar de poc més de mil metres quadrats a 6.000.

Andreu Pi destaca el sistema de treball dels 60 empleats de la firma, als quals ofereix els millors sous, formació continuada i, sobretot, implicació amb la companyia.

Aquest fet els repercuteix positivament, afirma Pi, ja que el 57% de la facturació prové de la creativitat dels seus programadors, és a dir, de la venda de software i la consultoria, mentre que la venda de hardware suposa un 43% del negoci. Actualment, la fabricació de tota la maquinària la tenen encarregada a Taiwan. ■

TANTXTANT

Modest Guinjoan /
Josep Maria Llauredor

Au, deixem-ho i anem per feina!

Des de les primeres fases de la història evolutiva de l'home, l'especialització productiva dels individus en activitats en les quals eren millors que els altres ja va ser una font de progrés. El que feia llances millor que no pas caçava, s'havia de dedicar a fer llances; i el caçador, a la caça; especialitzant-se hi sortien guanyant tots dos, sempre, escler, que s'intercanviessin les respectives produccions.

En un dinar de fi d'any un dels comensals demana als altres la seva percepció personal sobre la situació política actual i sobre el futur que li veuen al país, Catalunya. La puntuació mitjana resultant és de 2 sobre 10, amb valors que van del 0 al 4, essent el valor més repetit el 2. Nota baixa que respon a un desànim generalitzat que no ve a tomb detallar, però que té com a denominador comú el desengany amb la classe política en matèria de construcció nacional. Com que no hi poden fer res, perquè no són professionals de la cosa, la propensió general es decanta cap al col·loquial "ja s'ho faran!". Sobre l'intercanvi amb els especialistes en política, que pren la forma de vots en les eleccions, el desecís genera una clara propensió a la passivitat, i algú que és de la broma pensa que posarà un tall de mortadel·la al sobre, o millor, un de catalana, que queda més nostrat.

Tots sense excepció pensen que l'únic que compta és fer bé les feines productives en què s'han especialitzat; a les estones lliures cultivaran l'amistat, que té valor; i en les limitades parcel·les d'actuació individuals seran fidels als principis socials que comparteixen. Centrats en la feina, deixen el país en mans dels especialistes, enmig d'un mar de dubtes pel que fa al país que tenen in mente.

ANÀLISI

Joaquim Perramon

Mutacions de les caixes

Entitats arrelades

Les centenàries caixes d'estalvis (CdE), en els seus orígens eren entitats benèfiques i socials arrelades al seu municipi que ajudaven la població desvalguda i els treballadors en atur. En la administració de dipòsits d'estalvi van adquirir un gran prestigi entre la població, havent estat difícil per als bancs competir-hi en la vessant comercial.

La transició política va comportar per a les CdE personalitat jurídica, modernitat i l'inici de les seves activitats com entitats de dipòsit en el sistema financer. Van aprofitar l'oportunitat de la legislació per instal·lar la xarxa d'oficines, primer en el seu àmbit comarcal, després en el de la seva comunitat autònoma i, finalment, arreu de l'Estat. Així, la captació de gran part del seu negoci es fa fora del seu territori originari.

Les CdE suposen el 50% del sistema financer a causa de l'aportació de la nodrida xarxa d'oficines. La quota de mercat en dipòsits de les caixes era del 25% el 1962. L'any 2006 es

Ricard Fornesa, president de La Caixa, a l'última assemblea general de l'entitat ■ JOSEP LOSADA

va situar en el 63%. I en pretes la quota ha passat de l'11% al 50%.

L'actuació de les caixes sempre s'ha adequat a l'entorn econòmic. Mentre la banca renunciava a les carteres industrials amb empreses en què participava directament, i només mantenia en alguns grups empresarials posicions accionàries de conveniència,

la cartera industrial de les caixes va prendre el relleu, i ha adquirit una gran importància.

El desembre de l'any 2005 el valor en llibres de la cartera industrial de les caixes totalitzava 37.952 milions d'euros i el 31 d'agost de l'any 2006 la xifra era de 47.267 milions, amb un increment de l'11,3%. La majoria de les caixes entenen com a valor en llibres el

donat pel mercat a les accions industrials en el moment de compra, per la qual cosa es pot admetre l'existència de plusvàlues latents que romanen en aquesta situació mentre no es materialitzen operacions, amb el risc que el valor en llibres no es correspongui amb el real.

La Caixa ha estat una entitat que ha tingut vocació in-

dustrial, i en aquest sentit ha donat impuls a la que ha estat considerada la cartera industrial més important de l'Estat.

La cartera industrial de La Caixa està valorada en 1.000 milions d'euros. L'estretor dels marges d'intermediació per la competència en el mercat interior obliguen l'entitat a projectar-se a l'exterior i a centrar-se més en el negoci bancari, i a haver de reforçar els recursos propis per adaptar-se a les noves condicions del sistema financer.

En la recomposició de la cartera industrial de La Caixa es mantindran les anomenades inversions estratègiques: Gas Natural i Repsol (energia); Abertis i Agbar (infraestructures i serveis) i Telefónica (telecomunicacions).

La Caixa té el propòsit de treure a Borsa a l'entorn del 25% de les entitats participades a través d'un holding financer en què La Caixa mantindria almenys un 51% per assegurar-se'n el control, i en el qual hi haurà les empreses participades de més relleu, com és el cas de les esmentades.

Objectiu del 'holding'

Entre els objectius del holding financer figura la separació del patrimoni industrial del negoci financer. No obstant, el principal és reforçar el seus recursos propis, sense emetre quotes participatives.

Per a la remodelació de la cartera industrial de la Caixa es va començar a desinvertir l'any 2005. Al començament, les participacions minoritàries a Deutsche Bank i el banc Itaú del Brasil, amb l'argument que els resultats no es podrien consolidar per l'aplicació de les noves normes comptables internacionals. La Caixa també s'ha venut el Crèdit Andorrà, que possiblement operava poc; Panrico, de la família Costafreda; el 20% de Caprabo; Immobiliaria Colonial, amb una opa pactada amb Inmocaral i, finalment, la més sensible, la del Banc de Sabadell. Aquestes desinversions, i es diu que n'hi haurà més, són la contribució que ha de pagar la Caixa, per adaptar-se a les característiques i al nou model del sector financer en el futur.